

Z V O N

148 Main St. New Rochelle, N.Y. 10802.
P.O.Box 639 - Tel.: (914) 636-4225.

Dekret O APOŠTOLÁTU LAIKŮ (pokračování)

V dnešní době, kdy se sdělovací prostředky zdokonalily, vzdálenosti mezi lidmi byly téměř překonány a obyvatelé celého světa stali j koby členy jedné rodiny, tyto aktivity a díla se staly mnohem naléhavějšími a všeobecnějšími. Charitní činnost může a musí dnes zahrnovat naprosto všechny lidi a potřeby. Kdekoli žijí lidé, kteří trpí nedostatkem jídla, pití, šatstva, bytů, léků práce, vzdělání a prostředků nutných k

životu opravdu lidskému, kde jsou lidé trýzněni soužením a nemocí, kde trpí ve vyhnanství nebo v žaláři, tam je musí křesťanská láska vyhledávat a nalézat, vynakládat veškerou péči na to, aby je potěšila a skutečnou pomocí jejich osud zmírnila. Tato povinnost zavazuje především jednotlivce a národy žijící v blahobytu.

Aby taková služba lásky byla bezúhonná, a to i viditelně, je třeba v bližním vidět Boží obraz, k němuž je stvořen, a Krista Pána, neboť vskutku jemu se věnuje, cokoli se dá potřebnému. Je nutné s největší ohleduplností respektovat svobodu a důstojnost osoby, která pomoc přijímá. Čistota úmyslu nesmí být poskvrněna sebemenším sledováním vlastního prospěchu ani touhou ovládat. Musí být plněny především požadavky spravedlnosti, aby se jako dary lásky nenabízely věci, které mají být poskytnuty z titulu spravedlnosti. Mají se odstraňovat příčiny zla, nejen následky. Pomoc ať se poskytuje tak, aby se ti, kdo ji přijímají, pomalu oprostovali od vnější závislosti a stali se soběstačnými.

Laici tedy mají vysoce hodnotit a podle svých možností podporovat díla lásky a akce sociální pomoci, a to soukromé a veřejné, i mezinárodní. Jimi se poskytuje účinná pomoc jednotlivcům i celým národům, které se octnou v nouzi. V tom ať spolupracují se všemi lidmi dobré vůle.

III. RŮZNÁ POLE APOŠTOLÁTU

Laici konají svůj mnohostranný apoštolát jak v církvi, tak ve světě. V obou těchto oblastech se jim otvírají různá pole apoštolské činnosti. Nejdůležitější z nich zde chceme uvést. Jsou to: církevní obce, rodina, mládež, sociální prostředí, národní a mezinárodní řád. Protože však v nynější době mají na celkovém společenském životě stále větší aktivní podíl ženy, je velmi důležité, aby se zvýšila jejich účast i v různých oborech církevního apoštolátu.

Církevní obce

Poněvadž laici mají podíl na úřadě Krista kněze, proroka a krále, mají aktivní účast na životě a činnosti církve. Uvnitř církevních obcí je jejich činnost tak nutná, že apoštolát pastýřů bez ní většinou nemůže dosáhnout svého plného účinku. Skutečně apoštolsky smýšlející laici, podobní těm mužům a ženám, kteří pomáhali Pavlovi v hlásání evangelia (sr. Sk 18, 18.26; Řím 16, 3), doplňují, co chybí jejich bratřím, a osvěžují ducha jak pastýře, tak ostatního lidu (sr. 1 Kor 16, 17-18). Lidu čerpají z činné účasti na liturgickém životě své obce a horlivě se podílejí na její apoštolské aktivitě. Přivádějí k církvi lidi třeba i velmi vzdálené. Usilovně spolupracují při hlásání Božího slova, především katechetickou výukou. Svou odbornou zkušenost dávají k dispozici a činí tak duchovní správu i správu církevního majetku efektivnější.

(pokračování)

* * *

umřel za
naše hříchy
ve smrti
+ s Písmem. +

Nech Ťa milujem viac než seba, a seba len pre Teba a v Tebe všetkých, čo Ťa opravdovo milujú, ako káže zákon lásky, žiarici z Teba.

Láska je ochotná, úprimná, pobožná, príjemná a ľúba, silná, trpezlivá, verná, múdra, zhovievavá, odvážna, a nikdy je nie sobecká.

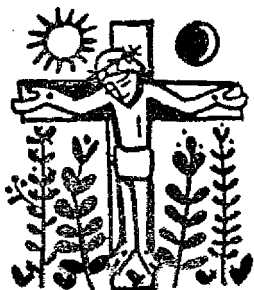
Lebo keď niekto začne hľadať seba, prestane milovať

Láska je obozretná, pokorná a priama, nikdy je nie netrpezlivá, ľahkomyselná a márnomyseľná; je striezlivá, čistá, pevná, spokojná a na všetky zmysly je ostražitá.

Láska je poddaná a poslušná voči predstaveným; je skromná, ba pohŕdava voči sebe, ale voči Bohu verne oddaná a povďačná, dôverujúca a dúfajúca v neho bez prestania, i vtedy, keby nechápala Božie riadenia, lebo bez bolesti nemožno žiť v láske.

(NASLEDOVANIE KRISTA)

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

* Co je spytování svědomí?

Zpytování svědomí je snaha vzpomenout si na hříchy, kterých jsme se dopustili od poslední zpovědi. Při zpytování svědomí se musíme vyhnout dvojí krajnosti: jednak nedbalosti a nedostatku úsilí při rozpominání na hříchy, ale též úzkostlivosti a přílišnému pátrání ve všech zákoutích duše; to dvojí by mohlo udělat ze svátosti pokání skutečné břemeno.

* Kterak zpytujeme svědomí?

Nejdříve prosíme Ducha svatého o osvětlení, abychom poznali své hříchy, a o milost, abychom jich litovali. Pak procházíme v duchu jednotlivá přikázání Boží a církevní a povinnosti svého stavu, a ptáme se, v čem jsme je nezanedbávali. Chodíme-li ke zpovědi častěji, stačí, když se zpytujeme, zda jsme zhřešili od poslední zpovědi myšlením, slovem nebo skutkem proti Bohu, bližnímu nebo proti sobě samému.

* Co máme dělat, když zjistíme, že nemáme žádné vážnější hříchy, ze kterých by bylo nutné se zpovídat, nebo když se nám zpověď stala zvykem?

V prvním případě obyčejně přece jen najdeme nějaké hříchy nebo poklesky, budeme-li pečlivě zpytovat svědomí, jak zachováváme přikázání lásky bliženské nebo jak se chováme stran některé jiné ctnosti. Nejdokonalejší lidé si jsou velmi dobře vědomi svých nedostatků.

V druhém případě si vybereme jednu nebo dvě chyby, kterých opravdu litujeme, místo abychom odříkali dlouhý seznam obvyklých lehkých hříchů, a hledíme si vzpomenout, kolikrát jsme se těch chyb dopustili. Občas je dobré požádat zpovědníka, aby nám pomohl dobře se vyzpovídat.

* * *

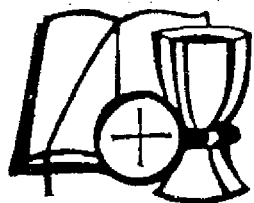
Horší než ten nejnebezpečnější nepřítel je duchovní lenost. Hřích vzbuzuje hrůzu již pouhým jménem, duchovní lenost se však těší oblibě; spíše se polepší hříšník než člověk duchovně líný. Více lidí se povzneslo k vysokému stupni svatosti z nečistoty hříchu než z ospalé vlažnosti.

Bohu se líbíš jen potud, pokud vzrůstá tvá horlivost. Běda vlažným! Jako nechutná voda, která není ani dost studená, ani teplá, tak se i nebi nelíbí lenivé jednání.

(JISKRY SV. IGNACE)

* * *

PODPORUJME NAŠE PODNIKY, NAŠE OBCHODNÍKY A NAŠE ŽIVNOSTNÍKY !

1. - Za zemř. Jana Gašparíka - manželka a děti
- Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina Malíkova
2. - Za zemřelou Janu Martinovu - její manžel a děti
- Za zemřelého Pavla Topenčíka - manželka Marie
3. - Za zemřelého Josefa Nováka - manželé Krátcí
4. - Za zemřelého Františka Pavlicu - manželka a dcera s rodinou
- Za zemř. Štefana, Ladislava a Julia Kuzmovy - pí. Doskočilová s rod.
5. - Za zemřelou Janu Martinovu - rodina Homoláčova
- Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina Filova
6. - Za zemřelého Josefa Šantoru - manželka a dcery s rodinami
- Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina pana Otakara Bláhy
7. - Za zdraví Petra a za celou rodinu - paní Josefa Pavlicová
- Za zemřelého Josefa Šantoru - pan Jeroným Minister a pan Mirek Kašpar
8. - Za zemřelého Vlastimila Bílka - Štefinka a Igor Borovský
- Za zemřelého Josefa Šantoru - paní Mary Horáková
9. - Za zemřelou Františku McFarland - rodina Bartošova
- Za zemřelého manžela Jana Valovčíka - paní Olga Valovčíková
- Za zemřelých rodičů Viktora a Margitu Luky - rodina Šebestova
10. - Za zemř. Františka Pavlicu a dceru Marii - manželka a rod. Smrčková
11. - Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina Bartošova
- Za zemřelou sestru Vilmu Brinichovu - rodina Šebestova
12. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro paní Olgu Valovčíkovu
- Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina Šebíkova
13. - Za zemř. Antonína a Annu Paškovy - manž. Marek a Bohdanka Poláškoví
- Za zemřelou Frances Barone - rodiny Filova a Petrášova
14. - Za zemřelou maminku Marii Hromádkovu - manželé Stránští
- Za zemř. Roberta Horáka - manželka a Kroužek milovníků hudby a poesie
15. - Za zemřelou Annu Híndrovu - její manžel a dcera
- Za zemřelého manžela a celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
- Za zemřelou Alžbětu Bergerovou - její manžel
16. - Za zemřelou Paulinku Slobodovu - manželé Marek a Bohdanka Poláškoví
- za zemřelou Frances Barone - rodina Kubelkova
17. - Za zemř. rodiče Marii a Frant. Novákovy, jejich syna Jiříka a svého syna Jiříka - pan Láďa Novák
18. - Za zemřelou Františku Čmelovu - paní Drahomíra Blaho
19. - Za zemřelou Františku Čmelovu - manželé Anežka a Luis Bučkovi
20. - Za zemřelé Antonína a Annu Paškovy - manž. Marek a Bohdanka Poláškoví
21. - Za zemřelou Františku Čmelovu - manželé Františka a Jerry Bučkovi
22. - Za zemř. manžela a živou a zemř. rodinu z obou stran - pí. A. Cífková
23. - Za zemřelou sestru Adélu Pokornou - paní Helena Stachová
- Za zemřelého manžela Jana Valovčíka - paní Olga Valovčíková
24. - Za zemřelého Milana Spíška a rodinu z obou stran - manželka a syn

25. - Za zemřelého Josefa Frantu a jeho manželku Bertu - rodina Nankova
26. - Za zemřelou Janu Martinovu - rodina Hcmoláčova
27. - Za zemřelého tatínka Vojtěcha Jandečku - manželé Weirichovi s rodinou
28. - Za zemř. Josefa Šantoru a živou a zemř. rodinu Šantorovu a Populovu -
- Manželé Daňkovi
29. - Za zdraví Petra Smrčky a za celou rodinu - paní Josefa Pavlicová
30. - Na poděkování P. Bohu za přijatá dobrodiní a na vyprošení dalších -
- paní Josefa Pavlicová
31. - Za živou a zemřelou rodinu Benáčkovu z obou stran - manž. Benáčkovi

S r p e n :

1. - Za zemřelého Jana Gašparíka - jeho manželka a děti
2. - Za zemřelého Josefa Čermáka - paní Mary Zářišová
3. - Za zomrelých rodičov z oboch strán - paní Jolana Pagáčová
4. - Za zemřelého manžela - paní Marie Vaňková
5. - Za zemřelého manžela Jana Valovčíka - paní Olga Valovčíková
6. - Za zemřelého Josefa Šantoru - paní Drahomíra Blaho
7. - Za zemř. Nika Kanyera - paní Mary Kanyerová a manželé Škrkoňovi
8. - Na poděkování P. Bohu za přijatá dobrodiní a na vyprošení dalších -
- paní Josefa Pavlicová
9. - Za zemřelého Josefa Šantoru - rodina Večeřova
11. - Za zemř. tatínka a maminku Josefa a Josefu Sukopovy - pan Jenda Sukop
12. - Za zemřelého Dra. Jaroslava Stránského - manželé Stránští
14. - Za živé a zemřelé rodin Horákovy a Křencíkovy - paní Mary Horáková
15. - Za zemřelou Annu Hindrovu - její manžel a dcera
- Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
- Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
20. - Za zemřelého Vladimíra Pošustu - manželka a děti s rodinami
- Za zemřelého Petra Otrubu - manželka paní Anna Otrubová
- Za zemřelého tatínka Petra Otrubu - manželé Petr a Marie Otrubovi
- Za zemřelého tatínka Petra Otrubu - rodina Jerry Otrubova
21. - Za zemřelého Svatopluka Janoucha - jeho manželka
27. - Za zemřelého Františka Dvořáka - jeho manželka
28. - Za zemřelé rodiče a příbuzné z obou stran - manželé Doskočilovi

* * *

M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N Ě !

ZEMŘELI: Františka Barone - Jana Martinová - Helena Langerová a Ing. Jaroslav Vondrák. - Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: "Abys nám šťastné shledání s našimi zesnulými dopřál - prosíme tě, vyslyš nás!"

Paní Drahomíra Blaho a paní Anna Keilová a pan Dr. Vladimír Dostál

dožívají se v červenci PĚTASEDMDESÁTKY. - Z plna srdce jim blahopřejeme a na Pánu Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl. Boží ochranu a hojné požehnání.

* * *

Kaple i balvany nevzhledné s vtesaným křížem
váš spěch

i zastávky cest vašich dosud zde značí,
dosud zde Velehrad čeká,
dosud zní legenda zbožná...

A zástupy nesmírné jedenkrát rozproudí se,
až zvony, jež o velikonocích do Říma letí,
i zvony na cerkvích a klášteřích
rozsetých v rovinách pšenic
jásotem společných svátků rozlaholí se,
až východ a západ jak rameno pravé a levé
jednoho těla hostii společnou k nebesům zdvihne,
váš dík to bude i odměna vaše za strádání steré,
za vichingů bodavé záští, za žízeň a žalářování,
za žal, že roztrhli úděl váš,
roztrhli suknicí nesešivanou,
že krev dosud mokvá na místech trhliny dávné, vlk vyje
a rozprchlé stádo potomků sirých jen drobečky sbírá
spadané se stolu hostiny vaší...

Než silnější stravy svět nedá a pusto je bez tebe, Kriste!
Jak svítlny světa vysoko zdvihl jsi pastýře naše,
jak drahokamy na hranách skvoucí jež vložils do koruny církve,
jak stromům půl světa zastiňující jim strměti dáváš,
jak prameny dosud plné je držíš nad rozvodím země...
Kde jaká prahnoucí ústa, tam také ty v úpalu prahneš,
kde jaké rameno skleslé, tam také ty pod křížem klesáš,
kde jaké zašláplé zrno, tam zašlapován jsi, a takto
se žezlem třtiny, v koruně z trní, v purpuru z hadrů
urážek holdování zde přijímáš dosud,
dosud jen pro tebe města zde hoří,
jen pro teb, Králi, a více
a více už pro nikoho.

(Jan Zahradníček: Z básně "Svatí
Cyril a Metoděj" - ze sbírky "Korouhve")

* * *

Od Ježiša Krista očakávame dôkazy jeho existencie. A on nám tvrdo-
hlavo dáva dôkazy svojej lásky.

(Cesbron)

Nie div, že mu už niekedy šla od toho hlava prasknúť. Často i sám sebe nadával, že sa do toho dal.

- Nestojí to ani za fajku dymu - myslel si neraz. Ale bieda je bieda. Keď to inak nešlo, nuž musel sa zasa len do toho pustiť.

Žobral vo veľkom. Pre takéto žebranie mu pravda, niekedy už ani Taliansko nestačilo, a musel ísť za hranice. Videli sme to pri stavbe rímskeho chrámu r. 1884. Nebolo grošov. Podnikateľ zastavil prácu. Don Bosko len-len že prekonal ako-tak chorobu. Mal zápal pľúcnych ciev. Hneď po zotavení myslel na cestu do Francúzska. Všetci ho od toho odhovárali, Don Rua, Cagliero, turínsky kardinál Alimonda i jeho vlastný lekár, ale on si nedal povedať.

- Či nevidíte, že sa so stavbou nevieme hýbať? Tu môže pomôcť len Francúzsko. Musím ta ísť.

A šiel.

Tieto ťažké finančné starosti, cesty, námahy a večné zháňanie podkopávali mu zdravie, ale pokoja a veselosti ho nemohli pozbaviť. Ba tak sa zdalo, že čím tvrdší je ten každodenný chlieb, čím väčšia bieda a núdza doliehala naňho, tým bol veselší a lepšej vôle. Domáci to vedeli. A keď zbadali, že je príliš veselý, že žartuje a vtipy len sa tak sypú z neho, vtedy si už medzi sebou povrávali:

- Don Bosko má dnes istotne veľa starostí o peniaze, keď je tak neobyčajne veselý.

A málokedy sa v tom mýlili. Nerobil to však umele a násilne, nebolo to uňho pretvarovanie. Mal to už akosi v krvi. Išlo mu to zo srdca, z duše. Z tej jeho veľkej, neohraničenej viery v Božiu Prozreteľnosť, ktorá ho učila, že keď všetky ľudské prostriedky zlyhajú, potom je na rade sám Boh, a ten nesklame. Mohol a smel tak dúfať, lebo veď pre seba a pre svoju slávu nechcel a nehľadal nikdy nič. Myslel vždy len na Boha a na duše, a preto mal právo neohrozene dúfať. A mohli by sme uviesť veľa prípadov, keď Boh až očividne potvrdil túto jeho vieru.

Tak napríklad turínsky saleziánsky ústav dlhoval istému podnikateľovi 30 tisíc lír. Veriteľ prosil, upomínal. Ale nadarmo. Konečne ho to roztrpčilo, a isté ráno celý rozpadený prišiel do ústavu a pustil sa do prefekta. Kým mu vraj nezaplatia, dotiaľ z ústavu ani neodíde. Prefekt nemal ale v pokladnici ani len deravý groš.

- Nie, nemyslíte si, pánko mój, že sa ma dnes len tak ľahko strasiete - zlostil sa podnikateľ. - Mám už toho dosť a chcem sa poriadne pohovárať i s Don Boskom.

Tak dobre. Zaviedli ho do Don Boskovej predizby, kde už čakalo plno ľudí, lebo každý mal s Don Boskom niečo. Pán podnikateľ si teda sadol. Ale ani tam sa nevedel opanovať a hrešil, že to bolo hrozné

počúvať.

Vtom prišiel akýsi iný pán, s rezkým slovom a ráznym výzorom. Ale i ten samá netrpezlivosť:

- Musím byť s Don Boskom, a to hneď!

- Ráďte si sednúť. Musíte trochu počkať, kým príde na vás rad - poznamenal ktosi z prítomných.

- Ja nemám kedy - odsekol neznámy, a už aj pristúpil k dverám, chytil kľúčku a otvoril.

Don Bosko mal kohosi vnútri. Vyskočil zo stoličky a pýtal sa ho:

- Čo si prajete, pán môj?

- Len pár slov, dôstojný pane.

- Ale áno, len musíte dočkať, kým príde na vás rad. Druhí tu už oddávna čakajú. Nemôžem vás prijať pred nimi.

- Ale ja nemám kedy a za chvíľku som hotový.

Nedalo sa teda nič robiť. Don Bosko poprosil svojho prvého návštevníka, aby ho na chvíľu ponechal s tým pánom.

- Ráďte si sadnúť - ponúkol mu Don Bosko stoličku. - Nesadnem si. Zbytočné...

- Tak teda prosím, čím by som vám mohol poslúžiť?

- Maličkosť. Mám iba minútu času. Nech sa vám ľúbi. Len toto som vám chcel odovzdať. S Bohom, dôstojný pane, pomodlite sa za mná.

(Alberti - Jur Koza Matejev: DON BOSKO)

Josef Lada: **D Ě T E M**

Všetchna moje prázdninová práce záležela v pasení našich krav a hus. Časné ráno jsem vyvedl tři kusy na obecní pastvinu a k deváté hodině přihnal je napasené do chléva. V V chlívku zatím už netrpělivě štěbetaly hladové husy, a sotva jsem uvázal krávy u žlabu, už bylo nutno pustit husy a hnát je na pastvu. Dokud stálo obilí, pásal jsem je v našich bramborách a na travnaté cestě vedoucí k našemu poli. Bývalo mi zde samotnému někdy

smutno, protože na parném slunci mě netěšilo ani číst, ani hrát si s kamením a dřívky. Ale sotva poslední vozy odvezly úrodu z polí, už za nimi vyháněli své husy na strniště i druzí pasáčkové, a potom bylo již veseleji.

